

OD ISTE AUTORKE

SREĆNI LJUDI ČITAJU I PIJU KAFU

ŽIVOT JE LAK, NE BRINI

ŽAO MI JE, ČEKAJU ME...

USPEĆEŠ, DRAGA MOJA

ANJES MARTEN-LIGAN

Prevela s francuskog
Maja Mihajlović Mirković

■ Laguna ■

Naslov originala

Agnès Martin-Lugand

ENTRE MES MAINS LE BONHEUR SE FAUFILE

Copyright © Éditions Michel Lafon, 2014.

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Gijomu, Simon-Aderou i Remi-Tarikuu,
koji su moja sreća*

Samo ostvarenje sna iz detinjstva može doneti sreću.

Sigmund Frojd

Najlepše što žena može da odene jesu ruke voljenog muškarca.

Iv Sen Loran

Ni ovog nedeljnog popodneva nisam htela da idem. I ovog nedeljnog popodneva vukla sam se, trudila se na svaki način da ukradem malo vremena. Osim što...

„Iris!“, dozivao me je Pjer. „Šta radiš?“

„Evo, stižem.“

„Požuri, zakasnićemo.“

Zašto je moj muž toliko žurio na ručak kod mojih roditelja? Ja bih pak sve dala da ga izbegnem. Pozitivno je bilo jedino što sam mogla da isprobam novu haljinu. Uspela sam da je završim prethodne večeri i zadovoljna sam kako je ispala. Upinjala sam se iz sve snage da ne izgubim osećaj i uposlim svu svoju krojačku veštinu. A u tim trenucima zaboravim na sve: smrtno dosadan posao u banci, svakodnevicu, otuđenje u braku. Više se ne osećam kao da nestajem. Naprotiv, živa sam; dok sedim za šivaćom mašinom ili dok crtam svoje modele, srce mi lupa.

Pogledala sam se u ogledalu poslednji put i uzdahnula.

Pridružila sam se Pjeru na ulaznim vratima, kuckao je poruku na telefonu. Malo sam ga posmatrala. Evo, skoro deset godina kako ga znam, nedeljom se uvek isto oblači: košulja oksford, lanene pantalone i nezamenljive mokasine.

„Tu sam“, kažem mu.

Poskočio je kao da sam ga uhvatila u krađi i stavio je mobilni u džep.

„Bilo je i vreme“, gundao je oblačeći jaknu.

„Vidi, ovo sam juče završila. Šta misliš?“

„Veoma lepo, kao i uvek.“

Već je otvorio ulazna vrata i krenuo ka autu. Nije me ni pogledao. Kao i uvek.

Tačno u 12.30 parkirali smo auto pred kućom mojih roditelja. Otac nam je otvorio vrata. Penzija mu nije odgovarala, previše se ugojio i nedeljna kravata ga je sve više gušila. Rukovao se sa zetom, ćerku tek ovlaš poljubio i odveo Pjera u dnevnu sobu da tradicionalno popiju porto. Ja sam nakratko tamo ušla da se javim dvojici starije braće koja su već ispijala drugu čašu. Jedan se nalaktio na kamin, drugi je čitao novine na sofi, a zajedno su komentarisali politička zbivanja. Zatim sam otišla da se pridružim ženskom klanu u kuhinji. Moja majka, s keceljom oko struka – koja je trajala skoro četrdeset godina – nadgledala je but koji se peče i otvarala konzerve boranije, dok su moje snaje pripremale ručak za decu. Najmlađe je još bilo u stomaku. Što se tiče starijih, prekinuli su nedeljni ručak – pečene krompiriće i šnite hladnog pečenja – da bi poljubili tetku. Pomogla sam majci, ocedila sam zelenu salatu i pripremila vinegret, dok sam slušala kako sve tri

ogovaraju gospođu Tu-i-tu, koja je napravila skandal u apoteci ili gospodina Iksa, kome su otkrili rak prostate. I majku, koja je zavisno od slučaja govorila: „Treba da se stidi, zar tako da se ponaša, to se tako ne radi“ ili „Ipak je to tužno, tako mlad...“ A ja sam ćutala, mrzim tračeve.

Ćutala sam i za vreme ručka, za kojim je, kao i obično, otac držao glavnu reč. S vremena na vreme bacila bih pogled na Pjera, koji se u mojoj porodici snalazio kao riba u vodi, a svi su pritom bili dosadni, upravo suprotno od porodice kakvu sam želela. Kako bih se sklonila od njih, posluživala sam, kao kada sam bila *jedina devojka u kući*; bilo je opravdano jer smo jedini bez dece. Kad sam se vratila za sto s poslužavnikom sira, jedna snaja mi se obratila.

„Iris, haljina ti je prelepa! Gde si je pronašla?“

Nasmešila sam joj se i konačno osetila Pjerov pogled.

„U mom potkrovlju.“

Namrštila se.

„Sama sam je sašila.“

„Tačno, zaboravila sam da pomalo šiješ.“

Htela sam da joj kažem da nije jedina, ali sam se suzdržala. Nikako ne želim danas da pravim scenu.

„Stvarno si talentovana, oduševljena sam. Misliš li da možeš i meni da sašiješ jednu?“

„Ako želiš, dogovorićemo se.“

Njena želja da nosi haljinu bila je zapravo čudo. Promeniti njen stil oblačenja bio je izazov koji bih rado prihvatila: uporno je skrivala raskošne obline – darove trudnoća – smešnim i bezobličnim pantalonama i džemperima.

Zavladala je ledena tišina. Više bih volela da se vratim za sto i ne budem tema razgovora. Teško mi je da se ponovo suočavam s neispunjenim snom.

„Baš je šteta što Iris nije završila tu školu“, rekao je moj stariji brat.

Spustila sam čašu pre nego što sam stigla da progutam gutljaj vina. Nagnula sam glavu u stranu da bih ga dobro pogledala. Izgledao je kao da je otkriven u laži. Okrenula sam se ka roditeljima, koji nisu znali gde da se denu.

„O kakvoj školi govorite?“

„Nisi dobro razumela“, odgovorila je majka. „Tvoj brat hoće da kaže da si mogla da budeš uspešna u tom polju.“

Nasmejala sam se.

„Tako je, mama, bili ste mi velika podrška, kako to da zaboravim.“

Htela sam da se pokažem pre desetak godina, i više, kad sam joj sašila haljinu za venčanje. Manje bi me bolelo da me je tog dana ošamarila.

„Iris, ne želiš valjda da nosim te prnje na venčanju tvog brata? Na šta ću ličiti?“, rekla mi je i bacila haljinu na stolicu.

„Bar je probaj, mama“, molila sam je. „Sigurna sam da će ti lepo stajati, tako dugo sam radila na njoj...“

„Bolje da si se usredsredila na učenje, sudeći po ocenama.“

Bratov glas vratio me je u sadašnjost. Zagledao se u roditelje i sad se činilo da mu je drago što je pokrenuo ovu temu o svađama tokom njihovih tinejdžerskih dana.

„Ne, recite joj iskreno. Rok je odavno prošao. Neće joj to sada promeniti život!“

„Hoće li mi neko objasniti o čemu se ovde radi?“, nervozno sam ustala od stola. „Tata? Mama?“

Snaje su upitno pogledale muževe i ustale. Baš slučajno su tad bile potrebne deci. I Pjer je ustao, prišao mi je i uhvatio me za ramena.

„Smiri se“, šapnuo mi je pre nego što se okrenuo ka ostalima. „O čemu se radi?“

„U redu, ja ću“, umešao se moj stariji brat pošto je proverio da deca nisu u blizini. „Iris, htela si da upišeš školu za modne kreatore na kraju srednje a da o tome nikom ništa nisi rekla.“

„Otkud ti to znaš? Uostalom, ionako su me odbili.“

„Mislila si da su te odbili zato što nikad nisi dobila odgovor... E tu grešiš.“

Knedla mi je zastala u grlu, počela sam da drhtim.

„Primili su te, ali to nikad nisi saznala.“

Kao u magnovenju slušala sam brata dok mi priča da su roditelji otvorili pismo i otkrili šta im pripremam iza leđa. Tada sam sebi govorila da ću jednom kad završim tu prokletu poslovnu školu, u koju su me upisali na silu dok sam sanjala o šivaćim mašinama i modnim kućama, biti slobodna da radim šta želim. Uostalom, odrasla sam i oni više nemaju pravo glasa. Stvarnost je bila sasvim drugačija i tek danas sam to saznala: odlučili su da se otarase čuvenog pisma; spalili su ga. Izdali su me. Kao da me je upravo pregazio parni valjak. Moji sopstveni roditelji su mi ukrali život. Zateturala sam se i obuzdala mučninu koja se pela iz stomaka. Nelagoda je brzo nestala; nabujao je bes.

„Žao nam je, tad smo morali da se umešamo...“

Nije me bilo briga za izgovore braće, oni nikad nisu morali da se pokoravaju roditeljskom autoritetu. Samo zato što su dečaci. A onda su izabrali pravo i medicinu. To mora da je savršeno odgovaralo roditeljima. Okrenula sam se ka njima, spremna da ih ujedem, spremna da ih zadavim.

„Kako ste mogli tako nešto da mi uradite? Vi ste... to je... to je odvratno!“

„Ta tvoja želja da se baviš modom oduvek je bila smešna“, hladno mi je odgovorio tata. „Nismo mogli da dozvolimo da završiš kao radnica u fabrici konfekcije.“

„S tom školom ne bih završila u fabrici! Smeta vam običan svet? Niste imali pravo da se mešate, da birate umesto mene i sve uništite...“

Svih ovih godina neuspeh i lažno odbijanje pripisivala sam svojoj nesposobnosti. Mislila sam da nemam ništa, ni trunku talenta za modu. Pa ipak, i dalje sam se trudila da poboljšam baratanje iglom. Mogla sam mnogo bolje. Da nije njih, ne bih venula u banci.

„Sad je dosta, Iris!“, rekla mi je oštro mama. „Koliko godina imaš?“

„Sve vreme me sputavate!“, vikala sam. „Nikad niste verovali u mene!“

„Uradili smo ono što je najbolje za tebe. Uvek ti je glava bila u oblacima. Kako smo mogli da dopustimo da uradiš to samo šest meseci pre venčanja? Odredili ste datum, spremili pozivnice, poručila si haljinu...“

„E moj Pjere, trebalo bi da nam zahvalite...“, umešao se moj otac.

„Ne uvlačite me u ovu pokvarenu priču i ne računajte na to da ću vam biti zahvalan. Kako roditelji mogu toliko izdati svoje dete? Govorite o venčanju? Pa upravo je o

tome trebalo da razgovaramo nas dvoje, Iris i ja. Niste imali pravo da se mešate. To je moja uloga, moje mesto.“

Pogledala sam Pjera. Baš u ovakvim trenucima prisećim se koliko ga volim. Kad me štiti. Kad postaje onaj Pjer kog sam upoznala, koji se bori za mene, koji me uvažava, koji je pažljiv prema meni, za koga postojim. Nikada nisam mogla ni da zamislim da će ovako pred roditeljima stati u moju odbranu.

„Zašto se sad vraćamo na to?“, odgovorila je majka. „Šta je bilo, bilo je. A jednog dana ćeš nam zahvaljivati što smo izabrali umesto tebe.“

„Hajdemo“, rekla sam Pjeru.

„Naravno. Idemo kući.“

„O Iris, ostani, sve je u redu“, kaže mi brat.

„Sve su uništili. Nemam više šta da tražim u kući, u porodici u kojoj me niko ne poštuje! Vi ste samo...“

„Samo šta?“

„Bedni, kruti, zadržati. Gadi mi se vaš život... Zatucana bando!“

Otac je naglo ustao.

„Nemoj ni da se vraćaš dok se ne izviniš.“

Gledala sam ga pravo u oči. Pjer me je zaustavio i šapnuo mi da ne idem predaleko.

„To se nikad neće desiti, ne treba ja da se izvinjavam.“

„Iris je u pravu što se ljuti“, dodao je moj muž.

Uz njegovu podršku napustila sam rodni dom možda i za sva vremena. Hoću li im ikada oprostiti? Sumnjala sam u to.

Kad smo seli u auto, briznula sam u plač. Pjer me je zagrlio preko menjača. Protrljao mi je leđa i prošaputao utešne reči.

„Da li bi me pustio da idem u školu?“, šmrcajući sam ga upitala.

„Naravno“, rekao mi je posle sekund-dva. „Hajdemo odavde.“

Pustio me je, naslonila sam se na sedište, a onda je upalio auto. Gledala sam kroz prozor iako ništa nisam videla. Šta sam uostalom i mogla da vidim? Buržujski grad jednog nedeljnog popodneva, drugim rečima, grad duhova. Ljutito sam obrisala suze. Prožimao me je osećaj nepravde, ogorčenosti. Ključala sam iznutra. Htela sam sve da razbijem, sve da pošaljem dođavola. Zašto su me roditelji uvek sputavali? Čime sam to zaslužila? Nisu umeli da saslušaju šta želim, da čuju da hoću da budem najbolja u modnom ateljeu. Šta fali tome? Sve vreme sam se borila s njima, trudila se da im pokažem da to mogu. Nastavila sam da šijem čak i kad su mi birali srednju stručnu školu, čak i kad su odlučivali šta ću studirati. Godinama su mi se podsmevali kad bih spustila šivaću mašinu na trpezarijski sto, obučena isključivo u ono što sam sama sašila, kad bih im pričala o porudžbinama svojih prijateljica, njihovih majki... Dok sam o tome razmišljala, Pjer je ćutke vozio. Osetila sam da me povremeno gleda, definitivno zabrinut.

Kad je konačno parkirao auto ispred kuće, izašla sam i zalupila vratima. Čula sam kako se centralna brava zaključava.

„Iris, molim te, reci mi nešto... ne zatvaraj se u sebe.“

Naglo sam se okrenula prema njemu.

„Šta hoćeš da ti kažem? Da su mi uništili život? Da nisam htela ovako da završim?“

„Baš lepo od tebe. Nisam ni pomislio da si toliko nesrećna.“

Slegla sam ramenima, odjednom sam bila umorna. Zakoračila sam ka njemu i uvukla mu se u zagrljaj. Bio je napet, uvredila sam ga.

„Nema to nikakve veze s tobom, Pjere, izvini, pogrešno sam se izrazila. Ne kajem se zbog nas, niti zbog našeg braka. Kako si to mogao i da pomisliš? Srećna sam što si tu. Ali nikad nisam želela da završim u banci, imala sam drugačije ambicije, to dobro znaš, nikad to nisam krila.“

„Ali ni ja nisam znao za tu priču o školi.“

„Htela sam da te iznenadim. Na kraju... ako me prime.“

„Hajdemo unutra, neću o tome da razgovaram pred vratima, gde svi mogu da nas vide.“

Naravno da su komšije, posebno naši prijatelji, stajali na prozoru i pitali se šta se dešava u lekarevoj kući. Telefon bi zazvonio u roku od dva sata. Naši prijatelji su živeli u istom kvartu – najpopularnijem u gradu. Čak mogu sa sigurnošću da tvrdim da su svi bili naseljeni u pet ulica oko naše. To je bio čitav naš svet.

Čim smo ušli, zapljusnula me je tišina i prestravila me. Izula sam baletanke i otišla da se sklupčam na sofi u dnevnoj sobi. Pjer je polako i pažljivo okačio jaknu, ostavio novčanik i ključeve auta. Onda mi se pridružio. Spustio je mobilni na stočić, seo pored mene i pomilovao me po kosi.

„Draga moja, znam da ti je teško zbog ovoga što se upravo dogodilo...“

„To je eufemizam.“

Uzdahnuo je.

„Moraš da priznaš da je tvoja majka u pravu kad kaže da je to prošlost. Ne možeš vratiti vreme, ne možeš sad ništa promeniti.“

„I to bi trebalo da me oraspoloži?“

„Ne kažem ti da moraš da im oprostiš odmah, pusti nek prođe vreme. Ali sad bar imaš dokaz da si nadarena, želeli su da te prime... Nema više mesta sumnji, umeš da šiješ.“

Nasmešio mi se i zagrlio me je. Nije mogao da razume šta osećam. Ništa i niko ga nije sprečavao da se potpuno posveti medicini. Telefon mu je zavibrirao i prekinuo mi misli. Uspravio se, spreman da se javi.

„Nemoj to danas da mi radiš, molim te, Pjere.“

„Ali...“

„Ne, bez bolnice danas. Nedelja je, nisi dežuran ovog vikenda. Nemaju pravo da traže od tebe da dođeš. Muka mi je od toga što si uvek kô zapeta puška kad te pozovu. Ja sam ti žena i sad si meni potreban.“

„Ne brini, ostaću kod kuće. Pusti me samo da odgovorim.“

Klimnula sam glavom. Brzo je otkucao SMS i uzdahnuvši vratio mobilni na sto. Ponovo me je zagrlio.

Trudila sam se da ne zaplačem, ali nisam uspela. Nema šanse da bih podnela da budem sama u ovoj kućerini, bez njega, zato što je otrčao u bolnicu. Danas ne. Posle onoga što sam saznala, ne. Ne sada, kad ne znam šta ću s ovim saznanjem koje mi je potpuno promenilo pogled na život.

2

Posle desetak dana depresije, tuge i lutanja uspela sam da vratim osmeh. Htela sam da iznenadim Pjera te večeri. Spremila sam romantičnu večeru u velikom stilu: sveće, dobro vino, lep servis. I divna haljina, pomalo seksi, ali ne previše, Pjer je tradicionalista. Pošto sam je još jednom probala, pomislila sam da je šteta ne nositi je s visokim potpeticama. Nema veze. Sad je važno šta moj muž voli. Znala sam da će biti šokiran, ali sam se nadala da će mu moja piletina u sosu od estragona pomoći da svari moje vesti. Na kraju, moram biti sigurna da mi planovi neće pasti u vodu. Zvanično mi je zabranio da ga zovem dok je u bolnici, osim kad je baš hitno, ali neće valjda jedna poruka da izazove njegov gnev: „Dolaziš na večeru?“ Šetkala sam se po kuhinji. Na moje veliko iznenađenje, nije prošlo ni pet minuta pre nego što mi je odgovorio: „Da, hoćeš da odemo u restoran?“ Nasmešila sam se. Otkako sam se sukobila s roditeljima, više se trudio. Ipak, nisam odustala od plana: „Ne, večeraćemo kod kuće, imam lepu vest...“, odgovorila sam. „I ja“, najavio je.

Dva sata kasnije čula sam da su se ulazna vrata zalupila. „Divno miriše!“, rekao je Pjer kad mi se pridružio u kuhinji.

„Hvala.“

Poljubio me je drugačije. Obično bih mislila da sam nevidljiva, jedva da bih osetila dodir njegovih usana, bio bi to poljubac iz navike ili još gore. Sad je bio duži, lepši. Da li je planirao da provedemo lepo večer do kraja? Nadala sam se tome i, što se mene tiče, počela bih već od deserta. Obisnula sam mu se o vrat i podigla se na prste.

„Znaš, možemo i kasnije da jedemo“, rekla sam mu.

Blago se nasmešio priljubljen uz moje usne.

„Hoću prvo da čujem tvoju lepu vest.“

Postavila sam sto i seli smo. Držala sam ga u neizvesnosti sve vreme dok smo jeli. Kad je završio, udobnije se smestio u stolicu. Spustila sam pribor za jelo.

„Ko će prvi?“, pitala sam.

„Imaš čast.“

Vrpoljila sam se u stolici, nisam znala gde da gledam, stidljivo sam mu se osmehivala.

„Zapravo... danas sam uradila nešto... nešto što je trebalo odavno da uradim...“

Otpila sam malo vina.

„I?“, ohrabrivao me je da nastavim.

„Dala sam otkaz.“

Uspravio se kao na usporenim snimku. Zavladao je potpuna tišina.

„Kaži nešto.“

Uozbiljio se. Bacio je salvetu, naglo ustao i strogo me pogledao.

„Trebalo je najpre sa mnom da razgovaraš o tome! Dođavola! Ja sam ti muž i treba zajedno da donosimo takve odluke. Valjda se i ja nešto pitam!“

I ja sam pobesnula. U poslednje vreme svaki razgovor bi se oteo kontroli za nekoliko sekundi. Sve više smo gazili po tankom ledu. I najmanja sitnica mogla je da pokrene svađu... naravno, kad je tu.

„Samo to tražim od tebe, Pjere, da razgovaramo! Ali iskreno, ti nikad nisi kod kuće. Kao da živiš u bolnici.“

„Sad sam ja za sve kriv? Nemoj ni slučajno da mi prebacuješ zbog posla. Neću da se izvinjavam za to što sam uspešan.“

„Ne slušaš me, ne gledaš me. Ponekad kao da i ne postojim. Nemoj da misliš da ćeš se za ove dve nedelje iskupiti.“

„Sad je dosta!“

Zatvorio je oči, duboko uzdahnuo i pritisnuo koren nosa.

„Ne želim da se svađamo, niti da upropastimo večer. Molim te.“

Ponovo je seo, popio čašu vode i nalaktio se na sto. Odmahnuo je glavom.

„Ti i tvoje vesti“, promrmljao je.

Ovo sam stvarno loše odigrala.

„Izvini... ja ću...“

„Nije trebalo da se ovoliko iznerviram“, presekao me je.

Pogledao me je i uhvatio za ruku preko stola. Nasmešila sam mu se. Smanjila se napetost, bar sam se tome nadala.

„Pritom se odlično slaže s mojim vestima... Zapravo, nisi mogla bolju odluku da doneseš.“

Širom sam otvorila oči. Bila sam u čudu.

„Hoćemo li se preseliti u Papua Novu Gvineju?“

Oboje smo se nasmejali. Jače mi je stegao ruku.

„Ne, želim bebu. Vreme je, zar ne?“

Nije sklanjao pogled, vidno dirnut onim što je objavio i siguran da ću od sreće početi da skačem do plafona. Osmeh mi je postepeno iščileo. Planovi nam uopšte nisu bili usklađeni.

„Moći ćeš da se potpuno posvetiš porodici, kao što smo oduvek zamišljali.“

Bolje da odmah prestane.

„Čekaj, Pjere!“

Otrgla sam ruku iz njegove.

„Nisam dala otkaz u banci da bih čuvala decu.“

I on se uozbiljio.

„Zašto onda?“, pitao me je, stisnute vilice.

„Pronašla sam školu za modne kreatore.“

„Nadam se da se šališ.“

„Da li ti zaista izgledam kao da se šalim?“

Gledao me je kao da sam luda.

„Pa to nije normalno! Šta je bilo, bilo je. Sad je kasno, nikad nećeš biti modna kreatorka. Roditelji su ti podvalili...“

„Podvalili? Eto, tebi uopšte nije stalo do mene!“

Skočila sam sa stolice.

„Prekasno je“, nastavio je. „Ne želim da se u tim godinama vratiš da studiraš... zapravo, 'studiranje' je prejaka reč. Ništa ti to neće doneti u životu.“

„Naravno da hoće. Posle obuke ću otvoriti butik. U početku ću prepravljati odeću dok ne pridobijem klijentelu, a onda će biti zanimljivije, kao krojačica mogu da šijem po meri...“

„Čekaj, čekaj!“

I sâm je ustao, pa počeo da hoda po sobi.

„Hoćeš da budeš krojačica?“

„Da, za početak. Neću imati izbora.“

„Ti si potpuno luda! I puzaćeš na sve četiri dok praviš porube našim prijateljima? Da ti ne govorim kako će te za večerom svi ogovarati!“

„Više te brine to šta će drugi misliti od moje sreće? Ti se zapravo u svemu slažeš s mojim roditeljima!“

„Odmah optužuješ! Slušaj, Iris, ovo me zamara. Radiš sve suprotno od onog što smo planirali. Ne znam više ko si ti.“

Zgrabio je bačenu jaknu.

„Idem malo na vazduh.“

„Samo napred, po običaju, izbegavaš razgovor!“

Izašao je u baštu i nestao u mraku.

Nakon nekoliko trenutaka koje sam provela paralisana ugasila sam sveće i počela da rasklanjam sa stola. Sve sam oprala, sama, lica izbrazdanog suzama. Bile su to i suze besa, i suze tuge. Stajala sam iznad sudopere i glasno šmrcala. Kako je veče koje je tako dobro počelo moglo ovako da se preokrene? Šta je s nama? Postali smo stranci, nismo govorili isti jezik, nismo bili sposobni da slušamo jedno drugo i da razumemo šta ovaj drugi očekuje. Dvadeset minuta kasnije čula sam da se vrata otvaraju. Skinula sam rukavice i pošla mu u susret. Hladno me je pogledao.

„Pusti da ti objasnim, molim te...“

„Idem da spavam.“

To je bilo sve, izašao je iz sobe.

Imala sam trideset jednu godinu, muža koji se više brinuo o karijeri nego o svojoj ženi – koji se upravo setio